

på vores sociale udgiftsudvikling, at vi nok giver alt for meget på alt for mange områder til mennesker, som ikke virkelig har behov, fordi de ikke er i alvorlig nød, og til gengæld giver for lidt i forhold til mange grupper, som er ramt af tilfældige handicap, som vi alle sammen er belastet med.«

Mindretallet finder, at holdningen bag denne udtalelse fra den konservative partileder ligger meget tæt på den indstilling, der lå til grund for besparelserne på bistandslovsområdet i juni 1980.

Allerede ved lovens vedtagelse i 1980 var forligspartierne opmærksom på, at man kunne risikere, at den ville blive administreret hårdere, end lovgiverne havde tænkt sig, og man besluttede derfor nøje at følge udviklingen i kommunernes afgørelser. En samlet undersøgelse heraf kan nu fremlægges i august, og socialministeren har afgivet løfte om at give en redegørelse og fremsætte forslag til eventuelle ændringer af loven straks i det nye folketingsår.

De Samvirkende Invalideorganisationer har i en henvendelse til udvalget (optrykt i betænkningen som bilag 2) tilbudt at medvirke til en klarere definition af handicapbegrebet og/eller udformningen af en bagatelgrænse.

Endelig har udvalgsarbejdet vist, at der langt ind i flertallets rækker er forståelse for, at der ikke bør udbetales småbeløb til velstående forældre, ligesom forslagsstilleren selv ved 1. behandlingen udtalte, at hun »ikke på noget tidspunkt (har) talt om dem, der fik 100 eller 200 kr. i hjælp...«

På denne baggrund forekommer det særdeles usagligt netop nu at genindføre den ubegrænsede ret til at kræve selv små merudgifter ved børns pasning kompenseret af det offentlige uden hensyn til hjemmets egen økonomi. Omfanget og karakteren af denne ret er vist i svaret på spørgsmål 1, der er optrykt i betænkningen som bilag 1, hvoraf det fremgår, at f.eks. gruppen »vådliggere« er reduceret med knap 10.000 fra 1980 til 1981, og at over halvdelen af de familier, der i 1980 modtog hjælp, kun fik meget begrænsede beløb.

Man må derfor forudse, at der i folketin- get vil være ønske om igen at stramme bestemmelsen, når undersøgelsen vil muliggøre en klarere formulering end den nugældende, og der er derfor tale om en siksak-kurs, der er skadelig for de berørte familier og til besvær for socialforvaltningerne. Mindretallet forudser, at en sådan stramning ikke vil være politisk gennemførlig, og at endnu flere forældre vil bruge deres ret til at hente kompensation for merudgifter i dette ords videste forstand. I praksis er kompensationsprincippet uden grænser, så længe man ikke vil definere, hvad man skal forstå ved et handicap. Mindretallet forudser derfor, at man med denne ændring af loven tilbage til dens ordlyd fra før 1. januar 1981 ikke bare påfører det offentlige de godt 40 mill. kr., der blev sparet i 1981, men stadig stigende udgifter, efterhånden som den indstilling breder sig, at man bør modtage alt, hvad man har ret til, uanset om man har behov for det.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis, venstres, socialistisk folkepartis, fremskridtspartiets og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal inden for mindretallet* (venstres medlemmer af udvalget) tiltræder det konservative folkepartis lovforslag om en forbedring af de handicappedes muligheder for økonomisk hjælp.

Mindretallet gjorde ved lovændringen for 2 år siden opmærksom på forholdet og vil derfor bidrage til, at der nu rettes op på de utilsigtede virkninger.

Et *andet mindretal inden for mindretallet* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) vil arbejde for, at kompensationsprincippet også genindføres i andre dele af den sociale lovgivning.

Et *tredje mindretal inden for mindretallet* (fremskridtspartiets medlem af udvalget) finder, at dette lovforslag er et skridt i retning bort fra de sociale uretfærdigheder.